

11719

347

№ 78+79

22. VI. 1909 г

София

P_K59A_006049

Мило момиче,

Но не си толкова мило, колкото се мислиш ти; малко нещо си и лошо. Не може ли да минеш в писмото си без севъзможни, макар и най-незначителни закачки, с които да огорчаваш невинно пострадалото си момче?!!

Пишеш ми в началото на нием последното си писмо, че едва след 17 дена си получила от мен писмо. "Можеше да ми пишеш чрез Ангелов - пишеш в писмото си - "или до хотела, но нейсе, аз те знам че си малко внимателен"... Пък отгоре на това турила си и едно многоточие. Не стига шази малка игла, ами подир нея трябва до още нам какво си многоточие. Ама какво ще заповядаш да разберам поди това многоточие??

Аз секи ден^с горещо нетърпение, с четири очи гледам да се зададе раздавача и да получа писмо от милата си женица, а пък тя, без да влезе в положението ми, че не мога да пиша, докато не ти знам точно адреса, впуска се в разни "жигосвания" и тем подобни. Нали ти писах затвор. в Мюнхен чрез Точова, ти не си го получила, крив ли съм аз, нали ти писах тоз час, като ми съобщи точния си адрес в Париж? Писах ти дълго и предълго затворено писмо, писах ти оня ден в Грозев откритна, пиша ти сега, току след като ти получих затв. писмо - какво искаш повече. Бих казал, че аз съм много, много по-внимателен, много по-акуратен и в писмата и във сичко, повече отколкото секи друг съпруг. Аз като виждам, как живеят моите познати - женени мъже, косите ми настръхват. Земи например Стойчев. Жена му болна, лежи, истинала и от една неделя има постоянна температура /между нас да си остане, но тая приятелка хич не я бива/, а пък той приятеля като из-

лезе в 12 1/2 след обед, че чак в 8 часа вечерта. Спи до късно сутрин, сичкото време само за комар мисли и щом се наобядва - бага. Не жена, но камък да си пак ще се пръснеш. И до кога ще се продължава това - не знам. Но тя е виновна в сичко: дай пари за рокли, за моди, за туй, за онуй... е, разбира се, Петър анджак това търси, ходи да играе, та да извинява капризите на жена си. Земи за пример Мавродиев, земи Васил Кирков, който нищо не работи, не чете, а секи ден след обед, буквално секи ден, играе на комар, както Стойчев, в кафе България. И други и други, като него, като Никола Атанасов /Флорина мъж/ и т.н. Сички една пасмина.

Мога ли аз да се сравнявам с сички тия, когато аз живея просто, като мом^иче. От както си заминала, в оня "разбойнически вертеп", академията, само веднъж съм ходил и съм си дал дума: пред сичко мое най-свято - кракът ми да не стъпя там, няма и да стъпи. Сутрин ставам рано, вечер лягам ~~късен~~ не по-рано от 11 часа. Сичкото си време употребявам в труд, труд и труд. Аз в твое отсъствие - да бях като сички мъже - щях да си позволявам с сичко, каквото ми скимне, но не, моя морал, моето чувство на уважение към теб и моите претенции да искам от теб това, което и ти трябва да искаш, сичко това не ми позволява да бъде нищо друго, освен оня Атанас, какъвто бях преди години.

Че ти помисли си само: за колво, колко големи мои грешки аз трябва да понасям сега изкуплението. Друг на мое място би плевъл, но аз не съм такъв. Аз искам пак да бъда тъй чист и неопятнен, неопятнен даже от най-дребен грях, какъвто бях преди, преди. Постепенно, постепенно аз пречиствам своята нравственост и дух с работа, с режим върху себе си и чист, нравствен живот.

Такъв трябва да бъда аз, за да бъда истински оня, какъвто съм си мечтал още в детинството да бъда. Но да свърша засега с тия сантименталности.

Питаш ме за адреса на Рай.

Много ми е приятно, че в лицето на Ангелов си намерила добър компаньон. Но не говори с него български - а френски.

Пази да не изпуснеш случая да видиш Ромео и Юлия, ако се играе де да е. Аз почнах да изучавам пиесата, събрах сума материал в Нар. библиотека, проучих го, и сега пристъпих към изработване на мезансцена.

Аз не знам нищо за намерението Кръстинкино да ходи в Париж. Ти си и писала в Свищов, добре си сторила. И Кирчо получил писмо от теб. Познати, де който ме срещне, пращат много здраве.

Нивата я купихме, броехме цялата сума, т.е. Кирчо ги брое, а пък аз с полица се задължих пред тяхната банка на сума 1500 лева, а останалите 1000 Кирчо ги брое и ний с него ще се разправим. Така, че ти днес си собственица на един имот 1500 кв метра земя, която ми коства 2500 лева. Кирчо иска вече да продава своята част. Търся му купувач. Има един, дава 2,50 за квадрат. метър. Може би ще я продаде.

Една бележка: пиши **си** писмата по-внимателно, пази правописанието. В отвор. писмо на Слава има думата портрет написана протрет. А в писмата до мен... извинявай, но моля ти се, грижи се за това!

Това е
не край на
писмата

/Диневат първите 4 стр./

№ 78

22. VI. 1909 г

София

.

Ако стане пазарлъка, аз ще се помъча да задържа моята част, за която имам отделен крепостен акт, както той има на негово име крепостен акт за 2500 квадр. метра. Ако го продаде, на такава цена, той ще земе почти същата сума 6400 лева, която брой на Слатинчени. Неговите сметки са много объркани, затова иска да го продава. Но аз със всички сили ще се мъча да запазя своята част. Добър е господ, ний сме млади, имаме надежда за по добър материално положение: на pewno един ден това място ще ни остане без пари: цените се дигат ежедневно. Напр. ония места, които са пред Борисовата градина, дето Гено Киров има място, сега и продават 25 лева метъра, когато преди две години бяха по 4-5 лева. Няма да мине много време и моето място ще скъпне. Тогава да видиш ти.

Оличка на 20 т.м. дебютира. Понеже господа операджиите гледат секи за себе си, то за Оля нищичко не бяха ошили, а си излезе, миличкото детенце с бялата рокличка преправена от една твоя тънка, малко на крем бие, знаеш я, нали? Туриха и един бял воал на главата, двата края държеше една руса перука, дълги коси и на бос крак, понеже нямали чорапи с телесен цвят, обу своите нови пантофки и излезе да дебютира. Аз бях в партера. Сърцето ми трепереше, мравки по гърбът ми пълзяха от вълнение и нетърпение да я видя на сцената и да чуя какво ще **направи**: няма ли да се смути, няма ли да сбърка, че да млькне на средата и да не чуе суфльора и да не иска да говори по-нататък. Сичко това като ми минаваше през умът, аз сякаш че седях на тръни, а

не на кадиѝен стол... Най-сетне се показа. Тича като пеперудка, подскача като гумена топка, ефирна, легка! Аз трепнах. След доста време чувам целия оркестър мълчи, а само арфата свири нещо хубаво, нещо морско, което намопня лепета на малките сирени. И Оличка заговори. Под акомпанимента на тая вълшебен инструмент нашата мила рожба, единственото ни дете подаде своя мил, тих и нежен гласец. Публиката занемя. Муха да бръмне - ще се чуе. Оличка се смути малко наистина, беше забравила почти сичко, което бях и показал в къщи, но работата бе там, че тя не се заплете. Цялата си роля изговори тѝй ясно, тѝй отчетливо и приятно както рядко някоя наша артистка. Главното, че арфата, както и Богдана своята партия пееше непрекъснато, а Оля търпеливо и с достойнство очакваше репликата си и говори, говори... проста да не вярваш, че това е 6 год. дете. Един господин седеше до мен и ме запита: "Това дете рускинце ли е"...

Впечатлението бе голямо. Аз изпитвах нещо в дуцата си, което ме караше и да се смея и да викам истерично и да плача. Тази смес от психологични процеси умориха моята душа и аз цял треперях.

Така се свърши дебѝта на нашето скѝпо детенце. Публиката, повидиму, остана предоволна и затова два пѝти ги извика с Богдана която държеше Оля за ръка, води я на авансцената и тя прави ли реверанси, прави!

Изпитѝт също отдавна - на 11 т.м. го свърши. Облякохме я с рокличката, която и купихме в Македония. Подариха и едно албомче и туй то. Аз не ходих на изпита, имах работа при нотариуса, ходи майка само.

Вѝпроса с нашия летен театър още не е свършен. Но едно предчувствие ми шепне, че на да ли ще се осъществи тая идея. Аз

няма да съжалявам за това. Но пък ако стане, също няма да остава да ми се изплъзне от ръцете. Утре извънредната общинска сесия ще заседава и ще се разгледа вероятно нашия въпрос. Ако не утре, то в петък, сесията през ден заседава.

Мило ми пиленце, сладка ми женице, аз се измъчвам, много се мъча за теб. Да имам пари, бих дошел в Париж. Аз не мога без теб дълго време. Ако въпроса с летния театър се свърши тая неделя, има голяма, 90 % вероятност, че ще вземем от г. Милков пари и ще направим със Стойчев обиколка из по-големите градове в Европа. В Париж непременно ще дойдем. Маршрута ще бъде следущия: Виена, Мюнхен, Париж, Прага, Берлин, Петербург, Москва, Одеса - София. Дали ще можем в един месец да направим тази обиколка, съмнявам се, но в Парижа ще дойдем непременно. Аз ще ти пиша своевременно.

Сега сбогом, мило пиле, а може би до виждане в Париж.
И
Хиляди пъти те цалувам по устичата насякъде, твоето верно и "глупаво" момченце. Оличка ти праща възд. цалувки. Сички в къщи сме живи и весели.

Нася.

+ забележително тук